

Chương Chín

Cuối đông thời tiết phương bắc càng giá rét hơn, hoa cỏ cây cối đều khô héo tiêu điều. khí hậu Hà Nam lại càng khô hanh hơn, cuồng phong thổi tung cát vàng, khiến người đi đường khó mở mắt, hành trình hết sức gian nan.

Lúc này trên giang hồ vùng Hà Nam đang đồn đại một tin khủng khiếp, mấy ngày gần đây có một văn sĩ trung niên áo đen thường hay xuất hiện trong vùng Hà Nam, bất luận nhân vật hắc hay bạch đạo, hễ gặp là khó toàn mạng, nhân vật võ lâm vùng Hà Nam đã có hơn ba mươi người táng mạng dưới tay người ấy, khiến ai nấy đều thắc thỏm lo âu ăn ngủ không yên.

Nghe đâu người ấy chỉ có một lần thất thủ trong vùng Hà Nam, đó là hồi tháng trước, vào một đêm trăng thanh gió mát, y đã một mình xông vào Cao Sơn Thiếu Lâm Tự, dưới sự giúp công của ba đại cao tăng phái Thiếu Lâm, sau cùng đã bị Giám Viện Thiện Nguyên đại sư đánh trúng một trường, thọ thương đào tẩu.

Hôm ấy là một ngày gió lạnh tuyết to kéo dài rất lâu, mặt đất tuyết đọng dày cả thước. Đến hoàng hôn, tuyết ngưng gió lặng, song mọi nhà đều đã cửa đóng then cài, không ai ra đường, thậm chí có nhà đã chuẩn bị ngủ sớm.

Nhưng trong khi ấy, bên cạnh Viên Viên Quan gần Đại Kim Điểm, phía nam Cao Sơn, phía bắc Nhữ Châu, đang có hai người giao chiến kịch liệt. Trong số ấy là một thiếu niên sử dụng đôi Vạn Tự Đoạt, song Đoạt tung hoành như gió, người kia chính là văn sĩ áo đen đã đồn đại trong gần tháng qua.

Lúc này khắp trong vòng năm trượng đều in đầy dấu chân hai người, khí trời tuy giá rét, song hai bên mang tai người thiếu niên đã lấm tấm mồ hôi, chứng tỏ chàng ta đã giở toàn lực. Bỗng nghe văn sĩ áo đen buông một tiếng quát to, cây thước đen trong tay liên tiếp tung ra bảy chiêu, thiếu niên liền bị bức lùi bảy bước. Tiếp theo, thiếu niên thục người song Đoạt cùng lúc thi triển, tới tấp hoàn kích năm chiêu, văn sĩ áo đen liền bị bức lùi lại hai bước.

Ngay chiêu thứ năm, văn sĩ áo đen vung thước điểm thẳng vào mặt thiếu niên. Thiếu niên song Đoạt chớp nhoáng tách ra rồi nhập lại, hai người cùng buông tiếp quát vang, cộc một tiếng song Đoạt đã ấn vào thước gỗ. đồng thời, thiếu niên tung ra một cước, đá vào yếu huyệt nơi bụng dưới đối phương.

Văn sĩ áo đen buông tiếng cười khẩy, thước gỗ trong tay vung mạnh, cạch, cạch hai tiếng chỉ rứt ra được ba tấc, lúc này chân phải thiếu niên đã đá gần tới bụng dưới đối phương. Văn sĩ áo đen biến sắc mặt, vội bước lui chân trái, đồng thời tả chưởng bổ vào ngực thiếu niên, hông trái tuy bị thiếu niên quét nhẹ trúng, nhưng thiếu niên hự lên một tiếng đau đớn, bay văng ra xa hai trượng, ngã ngồi trên mặt tuyết, đôi Vạn Tự Đoạt huyết vượt khỏi tay.

Thiếu niên hai mắt nhắm nghiền da mặt tái nhợt, song Đoạt cầm trên nền đất tuyết và đặt tay lên, gắng sức đỡ lấy thân người chưa ngã xuống. Văn sĩ áo đen cười sắc lạnh:

- Đây là người động thổ trên đầu Thái Tuế... Tự tìm lấy cái chết... Người còn sống được hai giờ nữa, hãy nhớ ngày này năm tới chính là ngày giỗ của người. Đại gia đặc biệt từ bi đối với người, phá lệ cho người biết, nếu kiếp sau người muốn báo thù, hãy đến Quan Ngoại Vu Lộ Sơn tìm Âm Thủ Sách Mệnh Kim Đại Quang đại gia, kéo người còn trẻ như thế này, chết không nhắm mắt...

Đột nhiên, một giọng thấp trầm vang lên sau lưng:

- Có lẽ đâu nghiêm trọng đến vậy?

Âm Thủ Sách Mệnh Kim Đại Quang giật mình kinh hãi, vội lướt tới trước bảy bước, quay phắt lại tả chưởng vận tụ công lực, tay phải thước gỗ đưa lên hộ ngực.

Định thần nhìn kỹ, chỉ thấy một thanh niên áo dài lam ngọc, dáng người mảnh khảnh, anh tuấn tao nhã đang đứng ngoài hai trượng từ lúc nào y hoàn toàn không hay biết, song qua giọng nói vừa rồi đủ biết đối phương lai ý bất thiện. Kim Đại Quang lòng tuy kinh hãi, song ngoài mặt vẫn điềm nhiên sắc lạnh:

- Tiểu tử! đại gia hành sự trước nay không bao giờ để người khác nhúng tay vào, người rõ là thiên đàng có lối người không đi, địa ngục không cửa người lại tìm đến. tuy nhiên hôm nay đại gia bận việc, nên người khôn hồn sớm rời khỏi đây, đại gia có thể niệm tình tha mạng cho người một phen, đó là phúc đức ba đời nhà người.

Thật ra đó chỉ là những lời hù dọa của Kim Đại Quang, từ khi hạ sơn nhập quan đến nay, mặc dù

Y đã thương rất nhiều người song đã phải đột vây đào tẩu tại Mục Gia Dục, toạc phước rách áo tại Nê Câu Trấn, trúng chưởng thọ thương tại Thiếu Lâm Tự. và hai lần bỏ chạy bởi một người sử dụng cung đạn, ngay cả bóng dáng đối phương cũng không nhìn thấy, nên khí cuồng ngạo đã giảm rất nhiều. giờ thấy thanh niên này thần thái ung

dung và đã đến gần sau lưng lúc nào mình không hay biết, thậm lo đối phương là người sử dụng cung đạn, nên buông lời hăm dọa để thăm dò trước.

Thanh niên áo lam ngọc chính là Ngô Sương, chàng khẽ cười nói:

- Tại hạ đã đến chưa nói rõ ràng lẽ nào lại bỏ đi? Nhưng trước hết tại hạ muốn được thỉnh giáo, tôn giá phải chăng là người đã dùng âm chưởng hạ sát hơn ba mươi đồng đạo võ lâm trong tháng qua?

Kim Đại Quang tức giận:

- Phải thì sao nào?

Ngô Sương cười:

- Nếu phải thì...

Bỗng mắt rực tinh quang quát:

- Trước hết xác minh thân phận, sau đó danh chính trị tội.

Chưa dứt lời người đã lướt tới, song chưởng cùng lúc tung ra. Âm Thủ Sách Mệnh Kim Đại Quang liền cảm thấy một luồng kinh lực mạnh như núi ập thẳng đến, vội vung động thước gỗ trên tay phải, tay trái toàn lực liên tiếp tung ra năm chưởng bùng một tiếng rền rĩ, Kim Đại Quang bị đánh lùi tám bước, hai chân lún sâu trong tuyết đến tận đầu gối.

Kim Đại Quang buông tiếng quát vang, tung mình lên khỏi tuyết, vung động thước gỗ lao bổ vào Ngô Sương, liên tiếp công ra chín chiêu. Ngay chiêu thứ chín, thước gỗ trong tay Kim Đại Quang thoáng chững lại. Ngô Sương liền nắm lấy thời cơ, chớp nhoáng phản công ba chiêu, bức đối phương lùi sau ba bước và thừa lúc đối phương thoái lui núng thế, tả chưởng vung nhanh bổ vào vai phải đối phương, tay trái như nắm móc câu bổ vào thước gỗ.

Kim Đại Quang gầm to, lùi nhanh ra sau, thước gỗ trong tay, tuy chưa bị Ngô Sương chop trúng, song vai phải đã bị chưởng lực Ngô Sương quét trúng loạng choạng bật lùi ra xa hơn trượng. Ngô Sương phen này quyết tâm trừ hại cho võ lâm, vừa xuất thủ đã sử dụng độc chiêu không chút nương tay.

Song Kim Đại Quang rất tinh ranh xảo quyết, vừa thấy xuất thủ đã bị áp đảo hoàn toàn và chưởng lực âm hàn của mình chẳng làm gì được đối phương, liền nảy sinh ý định đào tẩu, chân vừa đứng vững, liền tung mình vọt ra sau, chỉ mấy lượt đã ra xa mười mấy trượng về phía nam, đồng thời lớn tiếng nói:

- Đại gia hôm nay bận việc chẳng thể hầu tiếp...

Ngô Sương khẽ cười, tung mình đuổi theo quát:

- Kim bằng hữu, hơn ba mươi mạng người đồng đạo võ lâm vùng Hà Nam, tôn giá chưa giải quyết xong mà lại bỏ đi như thế này sao?

Ngay khi ấy, bỗng nghe thiếu niên thọ thương kia rên một tiếng đau đớn, Ngô Sương liền chứng bước thềm nhủ:

- Mình nên cứu người trước là hơn.

Trong khoảnh khắc ấy Ngô Sương đưa mắt nhìn Kim Đại Quang đã thành một đốm đen nhỏ và rồi thoáng chốc đã biến mất sau màn đêm mịt mù. Ngô Sương quay người đi đến bên thiếu niên kia, cúi xuống xem xét thấy chàng ta cau chặt lông mày, sắc mặt vàng xanh, hai tay nắm chặt đôi Vạn Tự Đoạt cầm chặt trong tuyết, toàn thân run lẩy bẩy, xem chừng cực kỳ đau khổ.

Ngô Sương sờ trán y, liền cảm thấy một luồng hơi lạnh theo tay truyền lên, bất giác chau mày thềm nhủ:

- Âm hàn chưởng của người này quả là ghê gớm, nếu muộn chút nữa e không kịp cứu chữa mất.

Đoạn liền vòng ra sau lưng thiếu niên ấy, ngồi xuống xếp bằng trên tuyết, ngưng thần vận tụ Tam Trùng Chân Lực vào tay phải, tay trái vén áo y lên, tay phải đặt vào tim y. hàn độc của âm chưởng mà thiếu niên trúng phải lúc này lan khắp toàn thân, tứ chi đã tê dại, chỉ nhờ vào một hơi chân khí còn giữ ấm trong tim, nhưng tối đa cũng chỉ chịu được nửa giờ là cùng.

Lúc này thiếu niên bỗng cảm thấy sau lưng nóng hực, một luồng hơi ấm từ sau tim chảy vào rồi lan tỏa khắp toàn thân, đến đâu liền cảm thấy thư thái đến đó. Sắc mặt thiếu niên dần hồng hào, một giờ sau hai người đều trên đầu bốc hơi nóng mồ hôi đầm đìa. Ngô Sương nhẹ thu tay phải về, hai người tự hành công.

Chừng nửa giờ sau Ngô Sương mới đứng lên thở phào một hơi dài. Lại nửa giờ sau nữa, thiếu niên thử vận khí thấy hàn độc đã tiêu tan hoàn toàn, công lực đã khôi phục. Chỉ nơi giữa ngực là còn cảm giác uất nghẹn, bèn đứng lên bỗng cảm thấy nơi ngực ộc lên, liền phún ra một búng máu bầm.

Thiếu niên kinh hãi, bỗng nghe một tiếng nói trong sáng từ sau lưng vang lên:

- Vậy là khỏe rồi!

Thiếu niên quay phắt lại nhìn, liền tức thì kinh ngạc đứng thừ ra tại chỗ. Chỉ thấy một thiếu niên áo dài lam ngọc, anh tuấn phong nhã, đang đứng tùm tùm cười nhìn mình, trông tuổi tác tựa hồ còn trẻ hơn mình, bất giác thềm nhủ:

- Người cứu mình tất nhiên phải là một cao thủ tuyệt thế, người này còn trẻ thế này chẳng lẽ...

Đồng thời quét mắt nhìn quanh, không còn bóng dáng một người nào khác, chợt động tâm vội vòng tay xá dài nói:

- Tôn giá phải chăng là Ngô Sương huynh?

Ngô Sương kinh ngạc:

- Chẳng lẽ tại hạ đã gặp huynh đài ở đâu, thật đã không còn nhớ rõ xin huynh đài lượng thứ cho.

Thiếu niên cười:

- Ngô huynh biết Chu Hàn sư huynh chứ?

- Chu Hàn là báỉ huynh của tại hạ, Chu đại ca vẫn khỏe chứ?

Thiếu niên cho biết tên là Đỗ Phúc Toàn, con trai của Vạn Tự Đoạt Đỗ Xuân Phong, một võ sư danh tiếng ở Long Bình. Hồi hai tháng trước, phụ thân y nhận được thư của Tử Mẫu Giản Mục Đoan Dương ở Mật Vân Mục Gia Dục, cho biết sự kiện ở Mục Gia Dục và thỉnh cầu đồng đạo võ lâm chủ trì chính nghĩa, hiệp lực truy bắt hung thủ trị tội.

Sau đó Chu Hàn lại vâng mệnh Thiết Đỡm Kinh Hồn Chư Cát Viễn sư bá đích thân đến Long Bình báo với phụ thân y chuẩn bị liên thủ đối phó với Tuy Ngoại Bát Ma và Nam Thiên Nhị Hạc. Về những gì xảy ra tại bến sông Văn Hà và cuộc gặp gỡ với Mông Âm Trại, Chu Hàn cũng kể rất tường tận. sau cùng, Chu Hàn cho biết Trình Ngọc Chi con gái của Trình Công Triết sư thúc đã được Chư Cát Viễn sư bá đích thân đưa đến Đại Mạo Sơn Khổ Tu Am, học luyện võ công với Diệu Huyền sư thái.

Đỗ Phúc Toàn phen này đến Hà Nam sau khi Chu Hàn đã rời khỏi Long Bình, phụng mệnh phụ thân mang thư đến Trấn ốc Trấn cho một vị tiền bối võ lâm là Kim Thoa Phi Tự Đoan Khôn. Về hành vi tàn ác của Âm Thủ Sách Mệnh Kim Đại Quang, lúc ở Long Bình đã được nghe người đưa thư ở Mục Gia Dục đến kể rõ tường tận. lại nghe Chu Hàn nói là đã từng gặp y ở huyện Bình Nguyên và đến khách điểm khiêu chiến, rồi sau đã kinh hoàng bỏ chạy bởi một người sử dụng cung đạn...

Ngô Sương nghe xong hỏi:

- Đỗ huynh có nghe Chu đại ca nói người sử dụng cung đạn tướng mạo như thế nào không?

- Nghe Chu sư huynh nói, hai người ngay cả bóng dáng người ta cũng chưa trông thấy.

- À. Vậy tại sao Đỗ huynh lại gặp Kim Đại Quang tại đây?

- Tiểu đệ vừa đặt chân đến Hà Nam đã nghe tin đồn là y đã thương nhiều người và khi gặp Kim Thoa Phi Tụ Đoàn tiên bối lại được khuyến cáo phải thận trọng chú ý, nào ngờ trên đường về đến đây thì gặp y.

Đoạn lộ vẻ bức tức nói tiếp:

- Tiểu đệ bỗng thấy trên đường không người nên mới đi nhanh, mong sớm tìm được nơi nghỉ qua đêm, nào ngờ y lại lang thang ở nơi hoang vắng thế này, đến khi tiểu đệ phát hiện có người nên vội dừng chân, nhưng y lại vô cớ gây sự nói: “Tiểu tử, người lật đặt thế này chạy tang cho ai vậy hả”.

Tiểu đệ nghe vậy liền nổi giận, nhìn kỹ tướng mạo đoán biết ngay y chính là tên sát tinh đã đồn đại, liền ngâm đề phòng nói:

- Tôn giá phải chăng chính là kẻ đã lọt lưới ở Mục Gia Dục, khiếp đảm trước ba viên đạn cung ở huyện Bình Nguyên và thoát chết dưới chướng ở Thiếu Lâm Tự?

Y nghe vậy liền lộ vẻ xấu hổ trầm giọng nói:

- Tiểu tử đó là người tự tìm lấy cái chết!

Thế là y liền tiến tới, tiểu đệ đã có chuẩn bị bèn xuất thủ tấn công trước, nhưng chỉ hơn ba mươi chiêu đã thọ thương, chỉ nghe y nói gì Vu Lộ Sơn Âm Thủ Sách Mệnh Kim Đại Quang rồi sau đó không còn biết gì nữa. Hôm nay nếu không nhờ Ngô huynh kịp thời ra tay cứu giúp chắc tiểu đệ đã táng mạng...

Ngô Sương liền cười tiếp lời:

- Lúc Đỗ huynh trúng chướng thọ thương tiểu đệ ở ngoài năm mươi trượng, khi đến gần cũng nghe y đang nói những lời Đỗ huynh vừa kể...

Đoạn nghiêm mặt nói tiếp:

- Kim Đại Quang này đã gây ra quá nhiều tội ác, tiểu đệ tìm kiếm y trong vùng Hà Nam này đã hơn hai mươi ngày, chẳng ngờ lại tình cờ gặp y tại đây. Tiểu đệ vốn quyết tâm hễ gặp y là hết sức diệt trừ, nào ngờ y chẳng những võ công cao cường mà còn hết sức xảo quyệt, chỉ mới giao thủ vài chiêu là y đã thừa cơ đào tẩu, nếu không phải lo thương thế cho Đỗ huynh tiểu đệ đâu dễ buông tha cho y.

Đỗ Phúc Toàn cung tay xá dài cười ngượng:

- Vậy thì tiểu đệ lại càng thêm áy náy.

Lúc này đã quá giờ tỵ, đêm càng giá lạnh, từ khi Ngô Sương hiện thân đến lúc này đã hơn ba giờ.

Ngô Sương ngược nhìn trời nói:

- Đã không còn sớm nữa, Đỗ huynh trọng thương mới khỏi, hãy sớm tìm nơi nghỉ ngơi là hơn. Tiểu đệ đang có việc cần làm, xin tạm cáo biệt.

Đỗ Phúc Toàn thoáng ngạc nhiên quyến luyến nói:

- Tiểu đệ mạo muội xin hỏi, đêm khuya giá rét thế này, chẳng hay Ngô huynh có việc chi khẩn cấp? tiểu đệ quả tình đã ngưỡng mộ Ngô huynh từ lâu, rất mong được chuyện vãn nhiều hơn hầu học hỏi thêm nhiều điều bổ ích.

Ngô Sương cười ái ngại:

- Tiểu đệ định đuổi theo Kim Đại Quang, biết đâu may mắn đuổi kịp, không thì chẳng rõ có thêm bao nhiêu người bị độc thủ của y nữa.

- Ngô huynh hiệp phong nghĩa đởm, tiểu đệ tự hổ không bằng, vì trừ hại võ lâm tiểu đệ không dám giữ Ngô huynh lại nữa... Tuy nhiên, mai kia khi nào Ngô huynh có cơ hội đi ngang qua Long Bình, xin mời đến tề xá một phen cho tiểu đệ được thỉnh giáo thêm nữa.

- Đỗ huynh bất tất khách sáo, khi về đến quý phủ, trước hết xin Đỗ huynh hãy thay tiểu đệ vấn an Đỗ sư thúc và nói một ngày gần đây Ngô Sương sẽ đến thăm quý phủ hầu giáo.

Dứt lời, vòng tay thi lễ, tung mình phóng đi về hướng chính nam, thoáng chốc đã mất dạng. Hãy nói về Ngô Sương vì sao xuất hiện ở đây. Thì ra sau khi chia tay với Tất Ngọc Yến tại Hồng Hoa Trấn, chàng như vừa bị đánh mất một vật gì quý báu, bèn lưu luyến ở lại Bàng Thành cả tháng trời, định nhờ vào danh lam thắng cảnh cổ thành này khuây khỏa nỗi lòng.

Lúc bấy giờ Âm Thủ Sách Mệnh Kim Đại Quang đang gây sóng gió trong vùng Hà Nam, Ngô Sương đứng trên lập trường hiệp nghĩa, bèn quyết tâm gặp gỡ với tên sát tinh tàn ác này. Sau hơn hai mươi ngày tìm kiếm không có manh mối gì, sau cùng chàng quyết định đi từ đông sang tây, vừa đi vừa dò la, nếu không gặp thì sau này hãy tính, chẳng ngờ gặp y tại đây.

Sau khi chia tay với Đỗ Phúc Toàn, Ngô Sương vừa phóng đi vừa lưu ý tìm kiếm, chỉ thấy bát ngát một màu trắng xóa, đi suốt nửa đêm không hề gặp một bóng người.

Lúc trời gần sáng, chàng tiến vào khu vực Phục Ngưu Sơn. Lúc này Ngô Sương đang dừng chân trên một ngọn núi thấp, trời không một gợn mây, phóng mắt nhìn chỉ

thấy trước núi có một sơn cốc, trong cốc có hai ngôi nhà lá, chia làm hai khu vườn lớn nhỏ, trong vườn trồng đầy các loại hoa bốn mùa, xung quanh có mấy trăm cây hoa mai. Bên cạnh sơn cốc có một con suối nhỏ, từ sau vườn ngang qua nhà lá, uốn khúc ra đến cửa cốc. Bên bờ suối liễu rủ xanh rì, một lối đi nhỏ nằm song song với con suối. ngoài ra là ruộng đồng trăm mẫu, đủ để tự lực cánh sinh.

Lúc này đang có hai tiểu đồng tuổi chừng mười ba, mười bốn, mỗi người trong tay đều có một cây chổi, một đứng nơi cuối cốc, một đứng nơi cửa cốc, cách nhau chừng ba dặm. hai người đều tay phải cầm chổi, tay trái giơ cao.

Ngô Sương đang lấy làm thắc mắc, bỗng nghe thấy tiểu đồng đứng nơi cửa cốc quát to:

- Bắt đầu!

Rồi thì hai tiểu đồng vung động chổi trong tay, tuyết trắng tung tóe bắn ra hai phía. Trong thoáng chốc, từ cửa cốc đến cuối cốc đã hiện ra một lối đi mới, tuyết bị quét sạch, hai cậu bé đứng sững ngay giữa sơn cốc, khúc khích cười.

Ngô Sương thầm khen công lực của hai tiểu đồng, lại thấy hai cậu bé kề tai nói nhỏ với nhau một hồi, sau đó cùng phi thân ra ngoài cửa cốc, một cái tung mình vượt xa mấy trượng, thoáng chốc đã mất dạng nơi khúc quanh.

Ngô Sương thầm nhủ:

- Hai đứa trẻ này thật linh lợi khả ái... Trong chốn hoang sơn mà có một thế ngoại đào viên sống tự túc an nhàn thế này, chẳng rõ là vị cao nhân tiền bối nào đã ẩn cư tại đây?

Ngay khi ấy, bỗng nghe sau lưng có tiếng quát khê:

- Kẻ nào dám rình rập bửu sơn, mau xuống đây chịu chết...

Bỗng thời vù vù hai tiếng, hai luồng kinh phong ập nhanh đến sau ót Ngô Sương.

Ngô Sương vội lạng người sang bên hơn trượng, chưa kịp quay đầu lại, kinh phong lại ập đến. Ngô Sương khẽ buông tiếng cười khẩy, tung mình sang bên, người đang trên không bỗng quay lại đối mặt với đối phương. Hai bên đều bất giác ngẩn người, thì ra kẻ ám toán Ngô Sương vừa rồi chính là hai cậu bé.

Ngô Sương kinh ngạc thầm nhủ:

- Hai cậu bé này khinh công nhanh thật, chỉ trong chốc lát đã lén đến sau lưng mình ra tay ám toán rồi.

Hai cậu bé cũng hết sức kinh ngạc, hai người liên tục hợp đột kích mà không đắc thủ, đây là điều chưa từng có bao giờ, thân thủ đối phương thật là trác tuyệt.

Lúc này hai cậu bé tay cầm chổi, hồ nghi nhìn Ngô Sương chòng chọc. Ngô Sương bèn mỉm cười hỏi: - Hai vị tiểu đệ, chẳng hay tại hạ đã đắc tội với hai vị chỗ nào vậy?

Cậu bé lớn tuổi hơn vênh mặt nói:

- Tiềm Long Cốc này đâu phải là nơi tự ý do thám, bấy nhiêu đó cũng đủ bị trừng phạt rồi.

Ngô Sương tuy thấy hai cậu bé nói năng ngông cuồng nhưng không chấp nhất, chỉ với vẻ biết lỗi nói:

- Kể qua đường không rõ luật lệ tại đây xin hai vị tiểu đệ lượng thứ cho.

Hai cậu bé đưa mắt nhìn nhau, cậu nhỏ tuổi hơn khẽ nói:

- Hãy thử lại y một lần nữa xem sao.

Liền tức hai cậu bé vung chổi lao tới tấn công, bóng chổi vây phủ khắp người Ngô Sương, hai cậu bé cười đắc ý thâm nhủ:

- Phen này xem người chạy đâu cho thoát?

Chẳng hiểu bằng cách nào Ngô Sương đã từ trong bóng chổi dày đặc lướt ra, đứng trước mặt hai cậu bé chừng bảy thước. Hai cậu bé biến sắc mặt, buông tiếng quát khẽ, lại cùng tung mình lao tới mỗi người liên tiếp công ra bảy chiêu. Ngô Sương vốn không có ý đả thương người, thấy thế công hai cậu bé hung mãnh, vội lùi nhanh ra sau, ở hai phương vị khác nhau nhẹ nhàng tung ra hai chưởng, bộp, bộp hai tiếng, hai cậu bé cùng bị đẩy lùi ba bước.

Ngô Sương đứng yên tại chỗ vẫn tằm tằm cười. Hai cậu bé mắt trợn trừng vừa định lao tới tấn công tiếp, bỗng nghe thấy một tiếng đằng hắng khẽ vang lên từ ngôi nhà cuối cốc, sau đó một giọng trong mạnh nói:

- Không được vô lễ với khách từ xa đến.

Tiếng nói như phát ra ngay trước mặt, Ngô Sương giật mình sửng sốt thâm nhủ:

- Trong đương kim võ lâm người có công lực thế này chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay, ngay cả ân sư Tử Quải Lão Nhân so với người này cũng chỉ tương đương, thật ra vị tiền bối này là ai thế nhỉ?

Hai cậu bé nghe tiếng liền chững lại quay người bỏ chạy ngay, từ trên núi tung mình lên cao ba trượng, lướt nhanh xuống núi hệt như chim bay tư thế hết sức ngoạn

mục. Từ trên núi cao mấy mươi trượng chỉ năm sáu lượt tung mình đã khuất trong rừng mai. Sau đó lại nghe tiếng nói trong mạnh lúc nãy nói:

- Khách đi đường trong đêm tuyết hắt là rất vất vả, nếu không có việc gì khẩn cấp xin vào nhà tạm nghỉ, xin thứ cho lão phu không đón tiếp.

- o O o -